יולא תיסמי מנחת נסכים סממתני' ולא קשיא

כאן בנסכים הבאין עם הזבח כאן בנסכים

הבאין בפני עצמן ואי מהוה ליה איגרתא מי

אפשר למישלחא והא אמר רבי אבא בריה

דרבי חייא בר אבא א"ר יוחנן כותבי הלכות

ם כשורף התורה והלמד מהן אינו נומל שכר

יהודה בר נחמני מתורגמניה דר"ל סי דרש יור בר יהודה בר

כתוב אחד אומר יו כתוב לך את הדברים האלה וכתוב אחד אומר כי על פי הדברים האלה

לומר לך דברים שעל פה אי אתה רשאי

לאומרן בכתב ושבכתב אי אתה רשאי לאומרן

על פה ותנא דבי רבי ישמעאל כתוב לך את

הדברים האלה אלה אתה כותב אבל אין אתה

כותב הלכות 🕫 אמרי דלמא מילתא חדתא

שאני ידהא רבי יוחנן ור"ל מעייני בסיפרא

דאגדתא בשבתא ודרשי הכי ²עת לעשות לה'

הפרו תורתך אמרי מומב תיעקר יו תורה ואל

תשתכח תורה מישראל אמר רב פפא השתא

דאמרת נסכים הבאין בפני עצמן קריבין אפי׳

בלילה נורמנו יו נסכים בלילה ייו מקרישין

בלילה ומקריבין אמר ליה רב יוסף בריה דרב

שמעיה לרב פפא תניא דמסייע לך יוה הכלל

כל הקרב ביום אינו קדוש אלא ביום וכל הקרב

בלילה יש קדוש (בין ביום בין) בלילה אמר רב

אדא בר אהבה יש ועלות השחר פוסלת בהן

ים כאברין סכי אתא רב דימי א"ר יוחנן משום

ר"ש בן יהוצדק אלה תעשו לה' במועדיכם

אלו חובות הבאות ייז חובה ברגל לבד מנדריכם

ונדבותיכם ילימד על נדרים ונדבות שקרבין

אמור אי במנחת נדבה הרי כבר אמור הא אינו מדבר אלא במנחת יי סומה

ובמנחת קנאות ולנסכיכם ולשלמיכם ימקיש נסכים לשלמים מה שלמים ביום

אף נסכים ביום ים ולשלמיכם לרבות שלמי נזיר א"ל אביי ולימא מר שלמי פסח

דאי שלמי נזיר נידר ונידב הוא יש דהתניאס זה הכלל כל שהוא נידב ונידר קרב

בבמת יחיד ושאינו נידב ונידר אינו קרב בבמת יחיד אותנן יהמנחות והנזירות

קריבין בבמת יחיד דברי ר"מ<ס סמי מכאן נזירות כי מי איכא למ"ד דנויר לאו

נידר ונידב הואי והכתיב יחימקץ ארבעים שנה ויאמר אבשלום אל המלך

אלכה נא ואשלם את גדרי אשר גדרתי לה' בחברון כי גדר גדר עבדך וגו' מאי

לאו אקרבן יס לא אעיקר נדרו אמר עיקר נדרו בחברון הוה והלא בגשור יי הוה

י אמר רב אחא ואיתימא רבה בר רב חנן לא הלך אבשלום אלא להביא

כבשים מחברון ה"ג מסתברא דאי תימא לאקרובי הוא דאזיל שביק ירושלים

ואזיל ומקריב בחברון ואלא מאי להביא כבשים מחברון האי אשר גדרתי לה' בחברון מחברון מיבעי ליה אלא לעולם לאקרובי ודקא קשיא לך אמאי שבק

דברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרם בעל פה. וא"ת היכי קאמרינן מומורים על פה וי"ל דאין להקפיד רק מה שכתוב בחומש ^{מו}אמנס קשה היכי קרינן ויושע וקריאת שמע וי"ל [ב] דאין להקפיד אלא בדבר שמוליא אחרים ידי חובתן: ותגן המנחות והנזירות^{מו} בבמת יחיד דברי ר' מאיר.

הוה מלי לשנויי תנאי היא שהרי בפ' בתרא דובחים (דף קיו.) פליגי רבנן עליה

דרבי מאיר ומסיק התם דמנחות ונזירות איכא בינייהו מח] מט]: בבי מבאן גזירות.

וה"ה דלריך כמו כן למיסמייה מההיא דפ׳

בתרא דובחים (דף קיז: ע"ש) דאמר מנחות ונזירות איכא בינייהו: אלא ביון דהותרו

הבמות כל היכא דבעי מקריב. ולרגנן דפליגי

עליה דרבי מאיר דאמר נזיר לאו נידר ונידב

הוא לריד לומר דלא הלד אבשלום אלא להביא

כבשים מחברון ולהקריבן בגבעון מיהו לפי

מה דפרש"י פרק בתרא דובחים (ג"ו שם)

דרבנן דרבי מאיר כרבנן בתראי סבירא להו

ל) גיטין ס:, כ) גיטין ס.,
 ג'יטין ס:, כ) ניומא כט:] מנחום ק.,
 (חגיגה ו), כ) [ובחים קיו.],

תוספתא דסוטה פ"ג ה"ד:,

יז א מיי׳ פ״ד מהלכות מעה״ה הלכה ה: הלכה ה: יח ב מיי' פ"א מהלכות חגיגה הלכה י: יש ג מיי' פ"ד מהלכות מעה"ק

הלכה ה:

מוסף רש"י

. בנסכים הבאין בפני עצמן. כגוו שהביא זבח בלא נסכים ולאחר כגון שהביח זכח כנח נסכים וכחדר זמן הביח הנסכים בפני עלמן, יכול להביחן בלילה (מנחות מדם. כתוב אחד אומר כתוב לך כר'. אלמח נכתבה, וכתוב אחד אומר כי על פי כו׳. אלמא לא נכתבה (ניחיותי) אי אחה רשאי לכתבה (ניפיןטי). אי אותה דשאי לאומרן בכתב. מכאן אתה למד שהתלמוד לא ניתן לכתוב אלא

שינויי נוסחאות שאני. לישנא אחרינא וובכת"י אחר זינו) מתרי רבק הגירסייהו סמיכי כיון דאיכא שכחה כתבין ומחתין כי משכחנא מילחא מעיינין מדבר אי בשלמי נדר הרי כבר

דאמרי כאן וכאן לא קרבו ליחיד אלא עולה דאמרי כאן וכאן לא קרבו ליחיד אלא עולה ושלמים בלבד קשה דא"כ היכי קאמר אבשלום מפני שהתורה משתכחת (שם). ושבכתב. דנרים שאמרתי לך אלכה נא ואשלמה את נדרי אשר נדרתי וגו' בכתב. אי אתה רשאי לאומרו על פה. למוסרס לישראל על פה (שם). עת לעשות לה'. ואס כא עת לעשות מקנה לשם שמים, הא לאו נידר ונידב הוא נזירות לרבנו וא"כ כאן וכאן לא קרבי ולריך לחלק התנאים דרבנן דרבי מאיר לא ס"ל כרבנן בתראי אלא הפרו דברי תורה לשעה הלריכה שם של הלכלי עותה כשט העליים. (שם ש). ואשלם את גדרי. מלכה כא במצרון ואשלם הנדר שנדרתי בגשור, כדכתיב בתריה כי נדר נדר עבדך בשבתי בגשור, ובתברון מאי בעי והלא לא היה שם ובתברון מאי בעי והלא לא היה שם כרבי יכודה חבירא להו דאמר דבבמה ודולה אפי׳ חובות נמי קרבו ורבי מאיר דאית ליה נזירות דבר הנידר והנידב 🕽 הא מצינו למימר דאית ליה כרבנן בתראי דובחים דאמרי כאן וכאן לא קרבו ליחיד אלא עולה ושלמים המובח כי אם בגבעון (סוטה לד:). המזכח כי אם בנבעון ומוחה רדה. להביא כבשים לעולה. האמר להביא כבשים לעולה. האמר מר כמסכת מנחות (פוז). כבשים ממברון (שם). שבר עשירית של שמואל היתה. שאבשנים היה ויבע שעמיד דוד (מלוך מי שנה ובשמתאלו מי שנה ששאלו ישראל מלך מיום ליום אחר שתלכו שמואל ושלתה לשניהן לפי שעדיין ולא יאל שלאל, דהיינו במחלת המלכות של מולה לשניהן לפי שעדיין ולא יאל של שואל בעולם שלהי מכרל של שנואל בעולם שסיה מכרל בלבד מיהו ריהטא דשמעתא התם משמע כפרש"י מיהו תימה לר' שמעון דאמר החם בפ׳ בתרא דובחים (גו״ש) אף ליבור לא הקריבו אלא פסחים וחובות הקבוע להם זמן ואמר בפ׳ כל שעה (פסחים לח:) ואת אומרת שחלות תודה ורקיקי נזיר נאכלין בנוב וגבעון ופרש"י שם דהיינו דלא כר"ש יא״כ היכי קאמר אבשלום אלכה נא ואשלמה את נדרי הרי לא היה יכול להקריבו ותירץ של שמואל בעולם שהיה נקרא מלך לא פסק, ושחים שמלך שאול בעצמו בחיי שמואל. כמו שלמדנו מורי הרמ"ר דרבי שמעון לטעמיה דאמר במסכת נזיר (דף מו:) דאם גילח על שלמי בעלנו לווי שנוחל, לנו שלנול ל בסדר עולם שלא מת שמואל לפני מות שאול אלא ד' חדשים, ול"ז נדבה יצא ואם אמר הריני מגלח על מאה שמלד דוד. וטעה אבשלום ואמר עולום ידים מחם עולום וח"כ חמשר דחדשלום עכשיו הגיע הקץ של אבא ואלכה לחברון להסב לי שם המלוכה (נדיר נדר להביא עולות נדבה ודבר הנידר והנידב קרב בבמה לכ״ע ועליה היה אבשלו׳ רצה לגלח: בחולו של מועד ייו ולעולותיכם במה הכתוב מדבר אי בעולת גדר הרי כבר אמור גדריכם ואי בעולת גדבה הרי כבר אמור ונדבותיכם הא אינו מדבר אלא בעולת יולדת ועולת מצורע ולמנחותיכם במה הכתוב מדבר אי במנחת נדר הרי כבר

מ] דלא מיסמי. אומ נמחק (ש"ח) בן נ"ל ממחגי ג] ואי אשכח גברא כו ג] ואי אשכח גברא כתיב איגרתא והא אמר כו' והשאר נמחק (ש"מ) ד] כותבי הלכות כשורפי תורה (ש"מ) לממק (ש"מ) זן לותני הנסות כשורפי תורה (ש"מ) ה] דררש (ש"מ) ז מ"ל ודרש ז] צ"ל כתב וכן לקמן (דש"ש) ת] הלכות מדרש ואגדות לתני דילמא: ס"א דילמא חדותא מילתא אינו) אמרי רבנן אגירסייהו סמיכי וכי משכחנה מילחה מעיינו בנין לומנים ומלחה מעיינו בספלה וכי הא לרכי יוחגן כסלה וכי הא לרכי יוחגן כי (ש"מ) טן מיעקר אות אחת מן התורה ואל (ש"מ) ין מדמנו או מקרישן בלילה ומקרישן בלילה ומקרישן בלילה ומקרישן בלילה ומקרישן בלילה ומקרישות כאברין (ש"מ) עון תיכת חובה

נתמק (ש"ח) שון נדיכנו יוובה נמחק (ש"ח) עון ז"ל לעולותיכם. (רש"ש) יון במנחת הוטא ובמנח' קנאות (ש"ח) יחן ז"ל ולשלמינס במה הכתוב

שטרה כותבי הלכות כשורפי תודה. פי׳ כותבי תלמוד כשורפי פסוקים מן התודה כלומר דהתלמוד לא ניתן ליכתוב כדאמר אלה אתה כותב וכוי, ואי כותב אדם אי אפשר דלא כתיבי פסוקין ומאן דמשכח ליה כיון שלא ניתן ליכתב או גונזו או שורפו. גליון: נודמנו זל נסבים כלילה. גליון לאו דוקא נודמנו אלא אפילו לכתחילה מותר להקרישם בלילה ולהקריבם בלילה דסדיא דהנה דקרבים בלילה מ"מ צריך להקדישו ביום קמ"ל: שקרבין בחולו של מועד. תימה אמאי לא פריך הכא כדפריך בפ"ק דביצה (יט:) דקאמר תודה קריבה בחולו של מועד ופריך השת׳ סלותו סילתא מסלתינן תודה מבעיא ומשני לענין בל תאחר וצ"ע אם אותו תירוץ שיר הכא, תוס. גליון שקרבין בחש"מ. יש מפרשים דאתא למיסר י"ט ואע"ג דמלכם נפקא מ"מ איצטריך לעולת יולדת ושלמי

לא תיסמים נסכים. מההיא מתני׳ דלעיל ומצי לתרוצי: הא. דקתני נסכים בהדי דברים שדרכן ליקרב ביום היינו בנסכים הבאין עם הובחלא: בפני עלמן. שלא קדשו בשחיטת הזבח יכול להקריב בלילה: כשורפי נים הסורה. שאין מצילין אותן בשבת בפני הדליקה. ל״א שאסור להשהותן

כתובים דתורה שבעל פה היא: והלמד מהן. מתוך הספרים: חדתא. חדשה שלא היו יודעין לתרך הברייתות: [ל"א] חדתי. לם לחדש דבר כגון זו שחדשה היא: מעייני בספר אגדתא. שלא ישתכחו: עם לעשום לה׳. כשעושין הדבר לשם קדושת השם ראוי להפר תורתך ומוטב תעקר כו': השתח דחמרת כו'. יכול להקדישן ולהקריבן בלילה (4) אחת. ל"א גרסינן עלות השחר פוסל בהן כאברים כלומר הא דאמרינן נודמנו לו נסכים בלילה מקדישן בלילה להו (הו [ומקריבן]: כאברים. של חמיד במס' זבחים (פו.) וכן עיקר הגהת הרב: חובות הכחות. מחמת הרגל ברגל כגון עולת רחיה וחגיגה ומוספין (כ) לח: לחלח אמור נדריכם: אף נסכים ביום: לרבות שלמי נויר. דאי שלמי נדבה הרי כבר אמור נדבותיכם ואי משום הקישא לכתוב ולשלמים: שלמי פסח. חגיגת י"ד שכשהיתה חבורה מרובה נמנים על הפסח ואינו סיפק להן היו מביאין עמו שלמים ואם הפרישן לשם כך ולא הקריבום יקריבום בחוה"מ דאי שלמי נזיר לא לריכי ריבוי לרבויי דמנדריכם ונדבותיכם נפקא דנזירות ע"י נדר בא עליו ונידר ונידב קרינא ביה אבל שלמי פסח חובה נינהו כדמפרש בפסחים בפ' ואלו דברים (דף עא.): והנוירות קרב בבמת יחיד. חלמח נידר ונידב חשיב ליה דאי לאו הכי לא הוה הרב

בבמת יחיד לשו: סמי מכאו נוירות.

דאע"ג דנזירות באה עליו ע"י נדר אין

הקרבנות נקראין נידר ונידב דהא לא

נדר אלא מן היין והקרבן מאיליו מוטל

עליו חובה: אשר נדרתי לה' בחברון.

משמע שבחברון אלך ואשלמה שם נדרי

וההוא נדר נזירות היה דאבשלום נזיר

עולם היה מאז ומשלשים לשלשים יום

היה מגלח ומביא קרבן ומדהלך להקריב

קרבנות נזירותיו בחברון דהיא במת

יחיד שמע מינה נידר ונידב הוא:

אעיקר נדרו קאי. האי בחברון וה"ק

אלכה נא לבמה גדולה מכן בגבעון דהתם

הוא מזבח שעשה משה ואשלמה

נדרי (ג) שנדרתי בחברון אבל לא שיביא

הקרבן בחברון מם: והא בגשור כו'.

דכתיב כי נדר נדר עבדך בשבתי בגשור

וגרים: להביא כבשים מח . ולהקריבן

שוב בבמה גדולה וה"ק אשלמה את

נדרי כלומר אשלמה את נזירותי ואגלח

הגהות הב"ח

הגהות הגר"א

[א] גמ' אלא כיון כו'. והלך למברון ליקה כבשים משם וכיון שהיה שם הקריב שם: [ב] תום' סד"ה דברים. דאין כו'. וכ"מ בפ"ד דמענית (כו א וע"ש כח א) צפי דענעית (כו חודע ש פו חו) ובמנחה נכנסין וקורין ע"פ כקורין את שמע (וכן הסכים לדינא בלקוטי לשו"ע א"ח סי" מ"ט):

רבינו גרשום

לא קשיא. מתני׳ דקתני דמשקרב "לא הזבח חייבין באחריותן כלומר אף בלילה. ברייתא דהא דתני . מנחתם ונסכיהם בלילה היינו בנסכים הבאין בפני עצמן. שלא אחר הקרבת הזבח שיכול אדם להקריב זבחו היום ונסכיו מיכן לחקריב ובוח היה הספי מיכן רעד עשרה ימים ובהנהו קאמר דקרבי אף כלילה והאי דקתני בריתא דברים שדרכן להקריב ביום מנחת נסכים היינו בנסכים הבאים עם הזבח: כותבי הלכות. מדרש משנה ותלמוד והגדות דברים שבע"פ נענשין: כשורפי תורה. משום דדינז של הלכות :זלמד מהן מן הכתב אין לו שכר רברים שבכתב. תורה נביאים וכתובים: שככותב מולתא שאני. דבר חדוש הוה אותו היקישא ומשום הכי מותר: ל"א משום דאיכא שכחה כתבין: מומב שתעקר אות אחת מן התורה. דכתיב כי על פי ומוטב הוא לרחור כדי שלא חשחכם חורה:

ומחברון אביא הכבשים ולהכי פריך ירושלים ומקריב בחברון תיקשי לך גבעון דמקום קדוש הוא וא אלא כיון מחברון מיבעי ליה: בחברון. בו כבשים שהותרו הבמות כל היכא דבעי מקריב יווי ארבעים שנה למאן תניא רבי שמנים במס' מנחות (דף פו.): אלא נהוראי אומר משום רבי יהושע מקץ ארבעים שנה ששאלו להם מלך לעולם לחקרובי. דנזירות מהן בבמת יחיד: היתה שנה ששאלו להם מלך אותה שנה ששאלו להם שמואל היתה שנה ששאלו היתה שמאלו היתה שנה ששאלו היתה שנה שמואל היתה שמואל הית היתה שמואל היתה שמואל היתה שמואל היתה שמואל היתה שמואל היתה שמואל מיקשי לך גבעון. דשם מובח שעשה משה: לשר לכתוב כדי שלא תשתכח תורה:

בפני עצמן. לאחר הקרבת הזמח ומחמת הזמח: קריבין אפילו בלילה. אם נזדמנו לו מקדישן בלילה בכלי שרת ומקריבן בלילה דמייב באחרותן: אמר רב אדא בר אהבה ועולת השחר. התמיד פוסל בהן כאברין ואברייתא קאי דקתני ומתעכלין והולכין כל הלילה [כולה] באחרותן: אמר רב אדא בר אהבה ועולת השחר. התמיד פוסל בהן כאברין ואברייתא קאי דקתני ומתעכלין והולכין כל הלילה [כולה] (כלומר) ואם לא נתעכלו כל האברין של תמיד של בין העכם דע שהעלו תמיד השחר פוסלת בהן באברים אבל סידור המערכה של תמיד השחר אינה פוסלת בהן אלא הקרבת התמיד עצמו דכבר הוי יום ואין דרכן וליקרב ביום: לבד מעדרים ועדבותים ב"ל אין הביבון בחולו של מועד: ומנדת הומאי שנמת קנאות. קרבי נמי בחולו של מועד: אף נסבים ביום. אלא בעולת יולדת: ועולת של מועד: אף נסבים ביום. אולה ובלאין עם הזבח: אלו שלמי בליים לא לועד: ונימא מר אלו שלמי ובלה אין הריבון ברכי נמי בחולו של מועד: וניבה שלהים וונה נזיותו ומביא אחים שלמים ואכלת שם: ראי שלמים ואר דבר נידר ונידב הוא. דנודר אדם להיות נויד בונדב התנן זה הכל? דבר הנידר נידב לימד על נדר וניבה שקרב בחולו של מועד איכ ולשלמים לאם לשלמי נועד בר נידר ונידב בחולו של מועד מוכל ולשלמים במול של מועד מיכ ולשלמים מבל מועד וניבה בתנן זה הכל? דבר הנידר ונידב בתנן וה הכל? דבר הנידר ונידב בתנן וה הכל? דבר הנידר ונידב ביות והנודרת הקרב במכת יחיד: אלא אמר דב יותף סמי מכאן: ותניא המנחתו והנודרת קרבין בכתי יחיד. אלא מל שלמי נויד רבר נידר ונידב הוא והוא מדקרב בכמת יחיד: אלא אמר דב יותף סמי מכאן: ותניא המנחתו והנודרת קרב בל יובר ביות והנידה ביות הם במת יחיד: אלא אמר דב יותף סמי מכאן: עשר

תורבה שקרב בחולו של מועד א"מ ולשלמים תו למה לי: מעלן דעור דבר עידר ועדר ברגן זה הכלל דבר העידר ועדיב קרב בכבמת יחיד:
ותניא הפנחות והעידות קרבין בכבמת יחיד. אלמא שלמי נויר דבר נידר ועידב הוא מדקרב בכמת יחיד: אלא אמר רב יופף מכי מכאן,
מן ההיא מתניתא המנחות והגוירות לא תיתניה הגוירות קרב בכמת יחיד וליכא למימר דליחר עידר: ורב יומי סבר תצא דיאה. הא
רבי מאיר דקרבין בכמת יחיד והא רבנן דפליני עליה בכמה דלא קרב דלא היו עידר ועידב ואמרי כרבנן: לא אעיקר עידרו. שעדר
בחברון למנות נזירות הייע ניקר עידר: נידר עולם היה. והיה מגלת (מלי ללי) (משנה לשנה) בחברון והוה תמן בתמיחא כלומר הא
(דהתם נדר) מחם נדריה מאן נפקא ליה מינה דיכא עדר ואמאי אויל להתם בשכיל כך. נעוד דא בנשור הוה גדרו: שהלך "פיש"כ בשבית
מחברון: דאי לא תימא ביני נוירות היוצה לארץ היא דנדר בשבתו בגשור בארם ואין עולה לו
בחברון. כדתניא אילים ממואב וכבשים מחברון: דאי לא תימא הכי. נוירות דחוצה לארץ היא דנדר בשבתו בגשור בארם ואין עולה לו

מו] והנזירות קרבין בבמת (ש"מ) מח] בינייהו ויש ספרים דגרסי רב דימי אמר הא ר"מ הא רבנן (ש"מ) מנון ל"ל הוא,

קובצת נזיר שהגיעו זמנם ברגל ואי אפשר לאקדומינהו ומרגל ואילך עובר בעשה ומנחת חוטא כיון (דאין) [דאיכא] כפרה מיקרי צורך הדייט. ריים ומצוה ברגל מכל ימות חשנה שיאכל רוב בשר וישמח ברגל, וכן איתא בספרי פנחס ת״ל תעשו במועדיכם לקובעו חובה ברגל יכול באיוה שירצה ת״ל והבאתם שמה ברגל ראשון שיבא: "א חלך אבשלום. גליון כלומר אמה הוא דלא הגדר ולא הקרבן הוי בחברון אלא שהלך כוי, והפי דקרא אלך להביא כבשים מחברון ואשלם נדרי בגבעון אשר נדרתי בגשור: כל היכא דבעי מקריב. ע״ בהשמטות בסוף המסכת: בקץ ארבעים שנת. גליון ואירע מהר קלקול במלכות מחמת אותו עון ולכך מנאו הנביא מאותו פרט:

ו) וסוטה לד: ע"שן:, ח) נזיר ה., ע) [ע' ובחים קי"ח ע"ב.
 (יעב"ד)], י) סדר עולם פי"ד,
 כן ב"ד טון, ל) [לפי גי הילקוע
 שהעתקתי לקתן בגמי הכל ניחלון, תורה אור השלם 1. וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה כְּתָב לְךְּ

אַת הַדְּבָרִים הָאֵלֶה כִּי עַל פִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶה בְּרַתִּי אִתְּךְּ בְּרִית וְאֶת יִשְׂרָאֵל:

תהלים קיט קכו תוֹרַתַף: זהן קּוְי. 3. אַלֶּה הָעֲשׂוּ לַיְיִי בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבַּד מִנְּדְרֵיכֶם וְנְּדְבֹּתִיכֶם לִעלֹתֵיכָם וּלְמִנְחֹתִיכָם לִעלֹתִיכָם יְלְנִסְבֵּיכֶם וּלְשַׁלְמֵיכֶם: מזבר כט לט במדבר כט לט

. וְיָהִי מִקָּץְ אַרְבָּעִים שַׁנָה יַּאמֶר אַבְשְׁלוֹם אֶל הַמֶּלְךְּ אַלְכָה נָא וְאַשׁלֵם אֶת נִדְרִי אֲשֶׁר נָדְרְתִּי לִייְ בְּתָבְרוֹן: שמואל ב טו ז

(מ) רש"י "דיה השמת וכו"
ואחת לא גרסיי הס"ד ולמ"כ
מ"ה עלות השתר וכוי מקדיםן
כלילה דוקא בלילה של
תמיד: (נ) ד"ה מוננת וכוי
ומוספין הס"ד ולמ"כ מ"ה לף
נסכים ביום ולשלמיכם הרי נסכים ביום ולשלמיכם הרי כבר אמור נדריכם ואי שלמי נדנה הרי כנר למור נדנומיכם ואי משום היקשא: (ג) ד"ה אעיקר וכו' נדרי